

[Socialministeren.]

men med renten for januar 1957, således at man fuldt ud kunne opretholde den bestående ordning, indtil den nye ordning, hvorefter de særlige ydelser er indregnet i rentens grundbeløb, er trådt i kraft.

Lovforslaget går ud på, at der som i de to foregående år sammen med renten for januar 1957 udbetales alders- og invaliderentemodtagerne et beløb på 100 kr. til enlige og 150 kr. til ægtepar. Samtidig foreslås det som i tidligere love af denne art at udbetale en tilsvarende ydelse til personer, der oppebærer underholdshjælp som kronisk syge, og til enlige mødre, der opfylder eller — såfremt de ikke havde fået bidraget udbetalt af den bidragsskyldige — ville have opfyldt betingelserne for at få udbetalt børnebidrag forskudsvis af det offentlige.

Rentemodtagere på alderdomshjem, plejehjem for kronisk syge eller rentemodtagere under særforsorg bliver ikke berettiget til denne særlige ydelse, men det foreslås, at der til rentemodtagere på alderdomshjem eller hjem for kronisk syge i januar måned 1957 udbetales et ekstraordinært lommepegebeløb. Det ekstraordinære lommepegebeløb foreslås ydet med 16 kr., 20 kr. og 25 kr. til enlige og med 32 kr., 40 kr. og 50 kr. til ægtepar i henholdsvis kommune-gruppe I, II og III. Heller ikke på dette punkt er der nogen afvigelse i forhold til de på dette område senest vedtagne love, der har tilsigtet at skabe en vis udlikning mellem lommepegesatserne.

De samlede udgifter ved den særlige ydelse foreslås afholdt af statskassen og er ligesom de to foregående år anslået til 34 mill. kr.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Herved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde.*

Lovforslaget er — bortset fra bestemmelsen om ikrafttrædelsesdatoen — ganske enslydende med det lovforslag, jeg fremsatte i det høje ting i februar måned i år. Lovforslaget blev dengang indgående drøf-

tet i forbindelse med dets første behandling her i tinget, hvorefter det blev henvist til udvalgsbehandling, men da udvalget ikke har nået at tilendebringe sit arbejde, fremsættes lovforslaget på ny.

Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Jeg tillader mig endvidere for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i beværterloven.*

Bortset fra ikrafttrædelsesdatoen er forslaget enslydende med det forslag, jeg fremsatte i tinget i sidste samling, og idet jeg fortsat anbefaler forslaget til det høje tings velvillige behandling, skal jeg derfor tillade mig at henvise til de bemærkninger, jeg ved fremsættelsen dengang gav udtryk for. De findes optrykt i folketingets forhandlinger 1955-56, spalte 3009 ff.

Yderligere tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om opfindelser vedrørende krigsmateriel.*

Bortset fra ikrafttrædelsesdatoen og en enkelt ændring i lovforslagets § 13 om sammensætningen af det i denne paragraf omhandlede nævn er forslaget enslydende med det forslag, jeg fremsatte i tingets sidste samling, og jeg tillader mig derfor at anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Endelig har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af lov om bortsalg af visse brugte personmotor køretøjer.*

Denne lovgivning stammer fra 1950, hvor det i lov af 20. december 1950 blev bestemt, at personer eller virksomheder, der opnår tilladelse til indkøb af et nyt personautomobil til udskiftning af en ældre vogn, skulle lade denne sælge ved offentlig auktion. Af det nettobeløb, der indkom ved auktionen, skulle 60 pct. tilfalde vognens ejer, medens 40 pct. skulle indbetales til vejfonden. Baggrunden for loven var, at der som følge af begrænsningen i importen af automobiler var opstået betydelige overpriser på brugte vogne, og man fandt det urimeligt, at de personer eller virksomheder, der fik tilladelse til at købe en ny vogn, samtidig skulle kunne indkassere en hel ekstraordinær konjunkturgevinst, der var betin-

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

get af, at importen af personmotorkøretøjer på grund af landets økonomiske situation lå væsentligt under behovet for nye biler.

Loven var oprindelig gældende for 1 år, men er senere flere gange blevet forlænget, senest ved lov af 29. november 1955. I forbindelse med disse forlængelser er der foretaget visse ændringer af loven, bl. a. således at en større del af salgsprovenuet tilfalder ejeren. Efter de nugældende regler får ejeren de første 2 000 kr. ubeskåret, og af den del af nettobeløbet, der overstiger 2 000 kr., får ejeren de 75 pct., medens de 25 pct. inddrages i vejfonden. Endvidere er der i loven hjemmel til, at også andre vogne, der er klausuleret mod videresalg, kan bortsælges på offentlig auktion i overensstemmelse med lovens regler.

Ved lov af 29. november 1955 blev også motorcykler inddraget under loven, således at hvis en person eller virksomhed får købstilladelse til en motorcykel til udskiftning af en ældre, skal denne bortsælges på offentlig auktion. Ifølge bestemmelserne får ejeren de første 500 kr. ubeskåret, medens restbeløbet deles på tilsvarende måde som med hensyn til bilerne, således at 75 pct. går til ejeren og 25 pct. til vejfonden.

Importen af personautomobiler udgjorde i 1953 ca. 26 000, i 1954 ca. 36 000 og i 1955 ca. 28 000. Trods denne meget betydelige import er der imidlertid stadig et stort udekket behov for personautomobiler, hvad der klart fremgår af det store salg på dollarpræmieringsbasis, der stadig finder sted til priser, der ligger ca. 40 pct. over den normale udsalgspris for personvogne. I de første 8 måneder af indeværende år har importen således udgjort ca. 22 500 vogne, hvoraf ca. 18 300 er købt i henhold til dollarpræmieringsordningen. Det er endog en lille stigning i forhold til i fjor. Også brugtvognspriserne er stadig udtryk for et betydeligt udekket behov. Selv om de store, benzinslugende vogne fra førkrigstiden er gået betydeligt ned i pris, ligger små og mellemstore vogne, som jo udgør den helt overvejende del af vor vognpark, stadig i priser, der svarer til prisniveauet for nye vogne, der er indkøbt på dollarpræmieringsbasis. Der har vel været tale om, at der var tegn til en nedadgående tendens, men ser man på gennemsnitsprisen af de vogne, der

er solgt i henhold til lovens ordning, viser den kun et meget begrænset fald. Den har i lang tid svinget omkring 4 000 kr. Gennemsnitsprisen i de første 7 måneder af dette år har været 3 900 kr., og i betragtning af at det overvejende antal automobiler, der nu udskiftes, skal være karakteriseret som praktisk talt ophugningsmodne, er det jo klart, at en sådan gennemsnitspris indeholder en ikke ubetydelig konjunkturgevinst.

Trods de strenge regler for udskiftning bliver der stadig udskiftet et ikke helt ringe antal vogne — i de første 7 måneder af indeværende år således omkring 1 000 vogne. Hertil kommer godt et par hundrede vogne, der er tilladt solgt i henhold til lovens regler, idet de var undergivet klausul mod videresalg.

Da der således stadig er tale om væsentlig overpris ved salget af brugte vogne, og da loven som nævnt finder anvendelse i et ikke ubetydeligt antal tilfælde, vil det næppe være rigtigt ikke at videreføre denne lovgivning endnu i nogen tid, og den foreslås derfor forlænget for yderligere 1 år.

I forbindelse med forlængelse af loven i 1953 og 1954 blev der indføjet en bestemmelse om, at loven kunne bortfalde inden den fastsatte udløbstid ved kgl. anordning, såfremt forholdene skulle ændre sig således, at lovens bestemmelser ikke længere var nødvendige. Dette vil jo være tilfældet, hvis priserne falder, så der ikke længere er tale om nogen væsentlig konjunkturgevinst, ligesom der vil kunne blive tale om at lade loven bortfalde, hvis man inden for perioden skulle ophøre med tildelingen af automobiler gennem automobilfordelingsnævnet. Såfremt forholdene tilsiger en ophævelse af loven, vil jeg forinden drøfte spørgsmålet i folketingets vareforsyningsudvalg.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om pas til danske statsborgere m. v.

Ved lov nr. 100 af 22. marts 1951 om ændring i den dagældende lov om tilsyn med fremmede og rejsende m. m. blev gæbyret for pas, der udstedes af politiet, for-